

INGEZONDEN.

ONDERWIJS IN PSYCHIATRIE.

De Hoogleraar VAN DER LITH eindigt zijn ingezonden stukje over het psychiatrisch onderwijs met de opmerking, dat thans het woord aan mij is.

Wanneer daarmede bedoeld wordt, om een overzicht te geven van hetgeen sedert 1885 voor dit onderwijs te Utrecht gedaan is door hen, die het er wel mée meenden, dan, zoo geloof ik, zouden de lezers van dit *Tijdschrift* een recapitulatie onder de oogen krijgen, van veel wat reeds in zijn kolommen is behandeld. Het is de vraag of zij daarin nog weder belang zouden stellen.

Liever wensch ik, zoo objectief als mij dit mogelijk is, den uitslag van den jongsten strijd over psychiatrisch onderwijs onder de oogen te zien.

Waar van zooveel warme belangstelling voor onderwijs in psychiatrie onder de Nederlandsche geneeskundigen is gebleken, moet ik mij thans over dien uitslag en over den door mij te volgen gedragslijn duidelijk uitspreken.

Naar mijn meening is het zeer te waardeeren, dat van de regeeringstafel twee duidelijke verklaringen hebben geklonken.

Vooreerst is eindelijk erkend — wat tot nu toe nimmer het geval was — dat naast een leerstoel voor psychiatrie een bescheiden psychiatrische kliniek een noodzakelijkheid is.

In de tweede plaats heeft de Minister van Binnenlandsche Zaken verklaard, dat Z. Excellentie hoopt, om voor 1896 met desbetreffende voorstellen te kunnen komen en er bijgevoegd, dat er eenige kans voor de verwezenlijking van die hoop bestond.

Door deze beide verklaringen is de quaestie van het psychiatrisch onderwijs stellig een schrede verder gekomen. Ik heb dan ook het volle vertrouwen, dat de niet te onderschatten moeilijkheden, die in den eersten tijd te wachten zijn in den loop van het jaar 1895 zullen kunnen worden opgelost.

Onder deze omstandigheden zou ik, als ik heenging, een verantwoordelijkheid op mij nemen, die ik niet aandurf. Op een oogenblik, dat voor de toekomst van het psychiatrisch onderwijs beslissend zijn kan, mag ik mijn post niet verlaten.

Eerst als mocht blijken, dat, ondanks welwillende bedoelingen, het tot stand komen eener kliniek in 1896 niet kan worden verzekerd, dan zal ik mij gerechtigd achten, om zonder verdere pogingen heen te gaan. Worden dan de belangen van het onderwijs in psychiatrie, die ik naar mijn vermogen heb behartigd, inderdaad door mijn heengaan geschaad, dan rust de verantwoordelijkheid daarvoor niet op mijn schouders.

Utrecht, 20 December 1894.

Dr. C. WINKLER.